

Sygn. akt *XVII AmT 129/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 19 czerwca 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *Sp. z o.o. w W.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej*

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) *Sp. z o.o. w W.* od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 30 lipca 2018 r. Nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że obniża kary pieniężne wymierzone w jej punktach: pierwszym, drugim, trzecim, czwartym i piątym do kwot w wysokości 5495 zł (pięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt pięć zł),

II. oddala odwołanie w pozostałej części,

III. zasądza od (...) *Spółki z o.o. w W.* na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 480 zł (czteryście osiemdziesiąt zł) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz (...) *Spółki z o.o. w W.* kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści zł) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

V. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz (...) *Spółki z o.o. w W.* kwotę 33 zł (trzydzieści trzy zł) z tytułu zwrotu opłaty sądowej od odwołania.

Sędzia SO Andrzej Turliński

Sygn. akt *XVII AmT 129/18*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 lipca 2018 r. Nr (...) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany) na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1907 z późn. zm. dalej Pt) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 2062 z późn. zm. dalej ustawa o wruist) oraz na podstawie

art. 104 § 1 k.p.a. w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) Sp. z o.o. w W. (powód) w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 nałożył na powoda kary pieniężne za nieprzekazanie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r, w wysokości 8250 PLN,
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r, w wysokości 8250 PLN,
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r, w wysokości 8250 PLN,
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r, w wysokości 8250 PLN,
5. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r, w wysokości 8250 PLN.

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie, w którym zarzucił pozwanemu Prezesowi UKE naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:

- art. 210 ust. 2 Pt przez orzeczenie kary nie odpowiadającej dyrektywom wymiary kary określonej w art. 210 ust. 1 Pt,
- art. 8 k.p.a. przez prowadzenie postępowania oraz wydanie decyzji niezgodnej z zasadą pogłębiania zaufania.

Jednocześnie powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

- przesłuchania za stronę powodową Prezesa Zarządu powodowej spółki w osobie K. O. na okoliczność faktu niezawinionej, błędnej interpretacji treści przepisu przez powoda, braku zamiaru celowego wprowadzenia Prezesa UKE w błąd oraz wpływu zasądzonej kary na możliwości finansowe powoda,
- kopii informacji o przedsiębiorcy telekomunikacyjnym za rok 2017 na okoliczność wielkości udziału w rynku właściwym powoda.

W oparciu o przedstawione zarzuty powód wniósł o zmianę decyzji Prezesa UKE poprzez obniżenia kar za lata 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 z wysokości 8250 zł za każdy rok do kwoty 400 zł za każdy rok i w konsekwencji wymierzenie łącznie kary 2000 zł. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia co do zasady, a jedynie co do wysokości kary.

Podał, że niewypełnienie obowiązku udzielenia informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 wruist wynikało z interpretacji treści tego artykułu. Nie miał zamiaru uchylać się od tego obowiązku czy też udzielać nieprawidłowych informacji, a niedopełnienie obowiązku wynikało jedynie z błędnej wykładni przepisu. Z tego powodu nie można przypisać mu winy umyślnej. Zarząd powoda nie przewidywał w ogóle możliwości naruszenia tego przepisu błędnie przypuszczając, że skoro corocznie musiałyby zamieszczać takie same informacje, które już figurowały w systemie, to powyższy obowiązek go nie dotyczy.

Podkreślił, że przy ustaleniu wymiaru kary Prezes UKE nie podjął jakichkolwiek rozważań odnośnie do winy powoda.

Poza tym, w ocenie powoda, jego niewielki udział w rynku właściwym spowodował, że nie wywiązało się z obowiązku nie uniemożliwiło pozwanemu dokonania pełnej analizy aktualnego stanu rynku telekomunikacyjnego. Ryzyko, iż wskutek nie przedstawienia żądanych informacji dojdzie do zafałszowań stanu rynku było, zdaniem powoda, znikome.

Naruszenie przez skarżącego ciężącego na nim obowiązku nie było spowodowane w celu wprowadzenia Prezesa UKE celowo w błąd jak również nie było umotywowane celem osiągnięcia jakichkolwiek korzyści..

Powód podał jako istotny dla rozstrzygnięcia sprawy fakt, że przychód z jego działalności telekomunikacyjnej wynosi jedynie (...) ogółu przychodów. Wyliczenie wynika z kwot wskazanych przez niego w piśmie z 12 lipca 2018 r. Działalność ta nie stanowi więc głównego przedmiotu jego działalności. W doktrynie podkreśla się, że w przypadku podmiotów prowadzących różne rodzaje działalności gospodarczej i uzyskujących przychody inne niż przychody związane z działalnością telekomunikacyjną, przychód stanowiący podstawę wymiaru kary pieniężnej może pozostawać w znacznej dysproporcji do zakresu prowadzonej działalności telekomunikacyjnej, a okoliczność ta powinna być brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary. Sąd Najwyższy stwierdził, że w konkretnych okolicznościach, w przypadku, gdy przedsiębiorca prowadzi również inną działalność gospodarczą nie związaną z działalnością telekomunikacyjną, kara wyliczona w oparciu o przychód ze wszystkich źródeł przychodu przedsiębiorcy, może zostać uznana za nieproporcjonalną (wyrok SN z 10 sierpnia 2016 r. III SK 45/15 LEX nr 2117655).

Stwierdzone w decyzji naruszenie prawa nie prowadziło do utrudnienia realizacji obowiązków Prezesa UKE. W szczególności mogło spowodować zaburzenia w zakresie tworzenia przez niego warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym, w tym wykluczonym cyfrowo, usług telekomunikacyjnych. W 2017 r. liczba użytkowników:

1. którym świadczone były usługi dostępu do Internetu wynosiła 133 użytkowników;
2. którym świadczone były usługi dostępu do Internetu za pomocą (...) wynosiła 48 użytkowników;

łącznie zaledwie 181 użytkowników. Dlatego wpływ powoda na rynek telekomunikacyjny należy uznać za marginalny w skali kraju.

Ponadto dotychczasowa niekaralność skarżącego przemawia za obniżeniem wymierzonej mu kary pieniężnej.

Powód oświadczył, że na wezwanie Prezesa UKE złożył dokument pozwalający wyliczyć prawem dozwolone ramy kary.

Do odwołania powód dołączył Formularz O6 Usługi dostępu do sieci Internet świadczone użytkownikom końcowym Rok sprawozdawczy 2017 (k. 27 akt sąd.), z którego wynika, że przychody z usług dostępu do sieci Internet w 2017 r. wyniosły ogółem (...) zł.

W odpowiedzi Prezes UKE wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1440 zł. Wniósł także o oddalenie zgłoszonych w odwołaniu wniosków dowodowych.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny.

Powód w całym roku 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017 był przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 27 Pt. Jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych ((...)) prowadzonego przez Prezesa UKE pod nr (...). W związku z tym ciążył na nim przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist obowiązek przedłożenia Prezesowi UKE aktualnych, zgodnych ze stanem faktycznym, kompletnych oraz adekwatnych do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych.

Powód nie przedłożył w terminach ustawowych danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2013, 2014, 2015, 2016 oraz 2017 (fakt przyznany przez powoda w uzasadnieniu odwołania).

Wraz z wszczęciem z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 Prezes UKE wezwał skarżącego do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie poinformował powoda o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania.

Pismem z dnia 12 lipca 2018 r. (k. 9 – 10 akt adm.) powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie, w którym stwierdził, że działania powoda wynikały z jego interpretacji art. 29 ustawy o wruist. Wskazał, iż nie miał wiedzy o fakcie, iż pod względem informatycznym system (...) nie jest tworem jednorodnym lecz corocznie jest „pustą” kopią do uzupełniania całości danych, a nie tylko jego aktualizacji. Bezpośrednio po powzięciu wiedzy w tym zakresie wgrał dane do każdego „corocznego” systemu (...).

Powód zauważył, że problem nie miał znaczenia dla ogólnej statystyki rynku, gdyż zarówno ilość abonentów jak i wielkość zasobów teleinformatycznych powoda jest znikoma i w skali kraju poniżej błędu statystycznego. Powód podniósł również, że w ciągu 18 lat jego działalności nigdy nie było prowadzone przeciwko niemu postępowanie penalizujące, a coroczna sprawozdawczość wobec Prezesa UKE jest przesyłana terminowo i kompletnie.

Wniósł o umorzenie postępowania lub wymiar kary, który nie zaburzy płynności finansowej. Do pisma załączył rachunek zysków i strat na dzień 31 grudnia 2017 r. w wariantcie porównawczym oraz deklarację CIT-8 - zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2017 (k. 11 – 15 akt adm.). Z dokumentu CIT-8 za 2017 r. wynika, że przychód powoda wyniósł (...) zł, a dochód (...) zł.

Sąd zważył co następuje.

Zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą o wruist lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe podlega karze pieniężnej. Przepis z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt odnosi się do naruszeń obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów w relacji pomiędzy podmiotami prowadzącymi działalność regulowaną przepisami Pt a m.in. Prezesem UKE. Pozwany Prezes Urzędu wskazał przy tym, że jednym z obowiązków udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą jest obowiązek przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. Natomiast zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjne, dane o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Art. 29 ust. 2 ustawy o wruist przewiduje obowiązek przekazania Prezesowi UKE informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, o niewykonaniu którego stanowi art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt.

W przypadku udzielenia niepełnych lub nieprawdziwych informacji, jak również w przypadku nieudzielenia informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni podlegają karze zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt.

W złożonym odwołaniu powód przyznał, że popełnił wskazane w decyzji delikty i nie kwestionował, co do zasady, konieczności wymierzenia mu za nie kar pieniężnych. Uznał jednak, że nałożone decyzją sankcje finansowe są o wiele za wysokie. W związku z tym, że sporna okazała się jedynie wysokość kar pieniężnych rozważania Sądu zostały ograniczone tylko do tej kwestii.

Przed przystąpieniem do oceny czy wysokość kar w decyzji Prezesa UKE została ustalona prawidłowo, należało wyjaśnić co następuje. W dniu 12 grudnia 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz.1118) – powoływana dalej jako ustawa zmieniająca, której unormowanie zawarte w art. 1 pkt 31 lit.a tiret pierwsze uchyliło pkt 1 art. 209 ust. 1 Pt, to jest delikt administracyjny określony w tym przepisie i karę pieniężną za jego popełnienie. Jednakże na mocy przepisu przejściowego art. 12 ustawy zmieniającej, do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy dotyczących nałożenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej za naruszenia o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 lub art. 25 ustawy zmienianej w pkt 1 (to jest ustawy Pt) w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy dotychczasowe. Z tego powodu, mimo że przepisy Pt nie konstruuja już na dzień orzekania przez Sąd deliktu z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, za którego popełnienie ukarany został powód, w rozpoznawanej sprawie nadal istnieje podstawa prawna określona w tym przepisie do nałożenia na powoda kary pieniężnej, chociaż na dzień wyrokowania unormowanie art. 209 ust. 1 jest dla niego korzystniejsze.

Przechodząc do oceny wysokości kar zastosowanych w zaskarżonej decyzji, należy posłużyć się wytycznymi wymienionymi w art. 210 ust. 1 i 2 Pt. Wynika z nich, że kara pieniężna nie może przekroczyć 3% przychodu osiągniętego poprzednim roku kalendarzowym, a przy jej ustaleniu uwzględnia się zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Jak wiadomo z dokumentu CIT-8 za 2017 r. przychód powoda wyniósł (...) zł, a dochód (...) zł (k 12 i 13 akt. adm.). Zatem każda z pięciu wymierzonych kar po 8250 zł nie przekracza określonej ustawą granicy (...) przychodu powoda. Kara maksymalna za każdy z deliktów stanowiłaby kwotę (...) zł., a kara 8250 zł to 3% kary maksymalnej.

Wbrew stanowisku powoda zakres naruszenia w każdym z pięciu przypadków nie był znikomy. Ustalając zakres naruszenia prawa należy wziąć pod uwagę głównie elementy szkodliwości o charakterze przedmiotowym, które dotyczą, między innymi, rodzaju naruszonych obowiązków oraz rodzaju naruszonych dóbr (por. S. Piątek, Prawo telekomunikacyjne, Komentarz. Warszawa 2013, wyd. 3, str. 1264). Przekazywanie Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych ma zapewnić ciągłość określonych, zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych, zbieranych przez Prezesa UKE, w szczególności: przeprowadzania analizy i oceny funkcjonowania rynków telekomunikacyjnych (art. 192 ust. 1 pkt 4 Pt), ogłaszania raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego za rok ubiegły (art. 192 ust. 3 Pt) oraz umożliwienia Prezesowi UKE wydawania decyzji administracyjnych w zakresie jego ustawowych kompetencji. Nieprzekazanie przez powoda danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 wruist we właściwych terminach, w kontekście przesłanki zakresu naruszenia, prowadził do utrudnienia realizacji ww. obowiązków Prezesa Urzędu W szczególności mógł prowadzić do zniekształcenia wyników analizy rynku mających zasadnicze znaczenie dla podejmowania przez niego decyzji regulacyjnych, w drodze których między innymi nakładane są obowiązki regulacyjne na przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Zasadnicze znaczenie danych,

których powód zaniechał przekazywać, dla prawidłowego wykonywania przez organ regulacyjny szerokiego zakresu powierzonych mu ww. zadań oraz możliwe, wysoce niepożądane skutki naruszeń (zniekształcenie wyników analizy rynku) przesądziły o uznaniu, że zakres poszczególnych naruszeń i ich skutki były znaczne. Również długotrwałość opóźnienia w każdym przypadku naruszenia obowiązków przez powoda była znacząca. Przy wymierzeniu sankcji finansowych Prezes URE uwzględnił fakt, że powód nie był dotychczas karany na podstawie Pt i uznał ten fakt za okoliczność łagodzącą wymiar kar. Miał również na względzie możliwość finansowe skarżącego, który bez obawy o swoją płynność finansową mógł ponieść nałożone na niego kary dysponując ustalonym w sprawie przychodem i dochodem za 2017 r.

Okolicznością, której Prezes UKE nie badał była wina powoda, co oczywiście nie oznacza, że przypisana mu została wina umyślna, jak przyjęto w odwołaniu. Błędna interpretacja przepisu nakładającego obowiązek prawny, na co powołał się skarżący, świadczy o niedochowaniu z jego strony należytej staranności w prowadzeniu działalności gospodarczej. Zdaniem Sądu jest to równoznaczne z niedbalstwem, a więc z winą nieumyślną.

Jedynym trafnym zarzutem dającym postawę do obniżenia wszystkich pięciu kar o 1/3 było wskazanie przez powoda na znaczną dysproporcję między jego przychodem stanowiącym podstawę wymiaru kar, a przychodem z innych rodzajów działalności gospodarczej. Tę okoliczność sąd zaliczył do podlegających badaniu warunków, w jakich dopuszczono się naruszenia. Jak wynika z danych z Formularza 06 – Usługi dostępu do sieci Internet świadczone użytkownikom końcowym. Rok sprawozdawczy 2017 k 27 akt adm.) przychody powoda z tego tytułu stanowiły jedynie 31,58% ogółu jego przychodów w 2017 r. Uzasadniało to obniżenie każdej z pięciu wymierzonych w decyzji kar o 1/3 po to, aby pozostawały we właściwej proporcji do stwierdzonych deliktów. Kary niższe byłyby symboliczne i nie spełniłyby przypisanych im funkcji: prewencyjnej, represyjnej i edukacyjnej.

W tym stanie rzeczy Sąd działając na podstawie art. 479⁵³ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w punkcie I sentencji wyroku, a w jego punkcie II oddalił odwołanie w pozostałej części w oparciu o art. 479⁵³ § 1 kpc.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 100 zd. pierwsze kpc stosownie do wyniku procesu, który w 2/3 wygrał pozwany a w 1/3 powód. Na koszty te złożyła się kwota 480 zł należna pozwanemu od powoda jako 2/3 minimalnego wynagrodzenia z tytułu zastępstwa procesowego przez zawodowego pełnomocnika oraz kwota 33 zł należna powodowi od pozwanego z tytułu zwrotu 1/3 opłaty sądowej od odwołania.

Sędzia SO Andrzej Turliński